

de ikke Lønning eller Lønningsdele, men skulle med en særlig Bestemmelse tvinges ind i Loven, som saadanne, troer jeg det er mindre correct. Desuden maa jeg bemærke, at Uendlingsforslaget under alle Omstændigheder er ucorrect. Det kan vel siges, at Oppassere maa kunne kaldes en Naturalpræstation, og forsaavidt søies til Nr. 4, idet det er en Ting, der leveres in natura; men Consequenten maatte da føre til, at hvor der i Nr. 3 tales om uvisse Pengeindtægter, maatte Oppasserpenge være tilføjet. Men hvad der er det Væsentligste at erindre mod at Forslaget tages tilfølgende, det er, at derved et i sig selv tvivlsomt Punkt finder en legal Afgjørelse uden at være tilstrækkelig drøftet, thi jeg kan ingenlunde med min ærede Collega, Krigsministeren, være enig i, at Oppasserpenge ere at henregne under Lønning eller Lønningsdele. Det bør erindres af Discussionen om Værnepligtssagen i sin Tid, at Oppassere leveres Vedkommende som en Deel af hvad der hører til den militaire Tjeneste, og at Oppassere vel ogsaa kunne anvendes til Officierernes personlige Opvarning baade i Fredstid og Krigstid, men ogsaa kun til deres Opvarning, og Officiererne kunne paa ingen Maade ifølge Lovgivningen være berettigede til at anvende dem tillige til deres Families Hjælp, altsaa kunne de ikke betragtes paa samme Maade som en almindelig Lønningsdele som Dvarteer, Brændsel og Lys, hvilket Officieren er berettiget til at anvende til Nytte saavel for sin Familie som for sig selv. Ideen med Oppasserne er upaatvilselig en ganske anden, end at være bestemt til Supplement til Officierernes Lønning; Ideen er vistnok den, at Officieren, hvis Liv er af Bigtighed for Staten under Krigen, stedse skal have en Person om sig, som kan varetage den mindre vigtige Deel af hvad der vedkommer hans Person, og desfor-

uden værne om ham, være beredt til, naar han s. Ex. falder, at drage ham ud af Fægtningen, være ham behjælpelig o. s. v., og, for at Officieren stedse, naar Krigen udbryder, kan være sikker paa en saadan Oppasser til sin Tjeneste, er det naturligt, at man ogsaa paa Fredsfod forsyner ham dermed, og at denne Oppassertjeneste betragtes som en Deel af Militærtjenesten for de Menige; men, er dette Tilfældet, er det vistnok ogsaa tvivlsomt, hvorvidt Oppassere kan henregnes til Lønning eller Lønningsdele. Jeg har kun tilladt mig at fremsætte dette som min Opfattelse af Forholdene i Mod sætning til hvad min ærede Collega har yttret, ikke for dermed at sige, at min er den rigtige, men kun for at gjøre det ansværligt for det ærede Thing, at det dog nok er tvivlsomt, hvorvidt Oppassere in natura eller Oppasserpenge i Betaling er at henregne til Lønning eller Lønningsdele, eller om de ikke meget mere ere at sætte i Klasse med Hesteholdspenge, Diæter, Taffelpenge o. s. v. Naar det saaledes ikke kan anses havet over al Tvivl, at det er en Lønning eller Lønningsdele, forekommer det mig forsigtigst, at Loven ikke udtaler sig derom, men lader det være forbeholdt en nærmere Undersøgelse og Overveielse, naar det først er statueret, hvad der skal komme i Betragtning ved Pensionsberegningen.

Hvad Udvalgets Forslag til denne Paragraph angaaer, da kan jeg vistnok med den ærede Drdfører være ganske enig i, at det er i Statens Interesse at man indretter Pensionsvæsenet saaledes, at gamle Embedsmand ikke for længe blive hængende ved Embederne. Men denne Sætning forekommer mig saa almindelig, at jeg troer ogsaa at kunne paaberaabe mig den for Lovudkastet, og at den egentlig ikke kan anvendes som Beviis for, at Udvalgets Forslag om, at de 1000 Rbd. skulle forhøies til 1500 Rbd., er rigtigt.